

— Δὲν δίδομεν καὶ πολλὰ μὲν, δέκα ρούβλια (δέκα ρούβλια! ἐσκέφατο ὁ Μαξιμάς). Ἄλλ' ἡ ἐργασία εἶναι μόνον τέσσαρες ὥρες τὸ πολὺ· τὸ ὑπόλοιπον τοῦ χρόνου εἴμπορεῖς νὰ μελετᾷς τὸν χειμῶνα, οἱ συνάδελφοί μου καὶ ἐγὼ, θὰ σὲ βοηθῶμεν εἰς τὰς μελέτας σου καὶ θὰ δώσης ἐξετάσεις διὰ διδάσκαλος. Κατὰ τὸ φθινόπωρον θὰ διορισθῇς εἰς κάμμιαν θέσιν. Σ' ἄρ σκεῖ αὐτό;

Ὁ Μαξιμάς ἐβλέπε τὰ πάντα στερεόμενα περὶ αὐτοῦ, καταληφθεὶς ὑπὸ ἰλίγγου.

— Ποτὲ μου δὲν θὰ λησμονήσω ὅτι κάμετε δι' ἐμὲ, ἀνέκραξεν. Ἄν μὲ ἀρέσκη αὐτό; ... Καὶ ἂν ἦτο ἀνάγκη νὰ πάγω γονατιστὸς εἰς τὴν πόλιν, θὰ σὺς ἀκολουθοῦσα!

— Διὰ τί γονατιστὸς; Ἔλα ἐδῶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Θὰ σὲ πάρω εἰς τὸ ἀμαξάκι μου μέχρι τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ μετὰ τεσσαράκοντα βέροτσια θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν πόλιν.

— Ποίαν ἡμέραν νὰ ἔλθω;

— Ἐλθὲ τὴν προτεραίαν τῶν Θεοφανείων.

Ἐπανῆλθε περιχαρὴς εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον. Οἱ ἀδελφοὶ Ὀβρουτσέφ τῷ ἐφαίνοντο ὑπερφυσικὰ ὄντα. Θὰ εἶδιδε καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ὕπερ αὐτῶν.

Καὶ αὐτὸς εἶχε παραγάγῃ ἀγαθὴν ἐντύπωσιν.

— Ὑμῶν θάνατον διὰ νὰ μανθάνῃ, ἔλεγεν ὁ Ἀνδρέας Θεοδώροβιτς, ὅπως ἡμεῖς ἐκάμαμεν διὰ νὰ φθάσωμεν ὅπου εὐρισκόμεθα. Ἄς τὸν συγχαρῶμεν λοιπὸν πολλοὶ ἄλλοι μαθηταὶ μένον διὰ νὰ ἐκπατῶσι κάλλιον τοὺς ἀμαθεῖς!

Ὁ Μαξιμάς ἐλάλητε περὶ τοῦ σχεδίου του εἰς τὸν πατέρα του, μὴ δὲν ἀντεπῶντα. Τὰ δέκα ρούβλια κατὰ τοὺς χειμερινούς μῆνας τῷ ἐφαίνοντο καλὰ, ἀλλ' ἀπήτησε παρὰ τοῦ υἱοῦ του νὰ ἐπανέλθῃ διὰ τὸν θερισμόν. Ἡ Αἰκατερίνη ἐκλαυσεν, ἀλλ' ὁ σύζυγός της τῇ ἐζήγησεν, ὅτι μετὰ τὸ πέρατος τοῦ ἔτους θὰ ἐτελείωνον τὰ βάσανά των, ὅτι θὰ τὸν ἐδιώριζον τότε διδάσκαλον καὶ τὰ δάκρυά της ἔπαυσαν καὶ μάλιστα ἐγέλασεν εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι θὰ ἐβλέπε τὸν σύζυγόν της φορυντὰ περισκελίδᾳ μακρὸν καὶ ἐπενδύτην.

Μόνον φόβον ὁ νεαλὸς εἶχε τώρα, μὴ ὁ Ἀλέξιος Θεοδώροβιτς μεταβάλλῃ γνώμην, καὶ τότε μόνον ἠσύχασεν, ὅτε ἐκάθησεν εἰς τὸ ἐκκληθῆναι καὶ ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν, ἐνθα διωρίσθη θυρωρὸς τοῦ γυμνασίου. Ὁ Ἀλέξιος Θεοδώροβιτς τῷ παρεχόμεναι κατοικίαν καὶ τροφήν, εἰς ἀντάλλαγμα δὲ ὤφειλε νὰ ὑπηρετῇ αὐτὸν καὶ τὸν συνάδελφόν του. Τὸ ἔτος τοῦτο ὑπῆρξεν ἐκ τῶν εὐτυχτερόνων τοῦ βίου του· αἱ μελέται του προὐχώρου, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦ χειμῶνος ἐτελείωσε τὰ μαθήματα τῶν προκαταρκτικῶν σχολῶν. Ὁ διδάσκαλός του προσεπάθει νὰ καταστήλῃ τὸν σφοδρὸν ἤλῃόν του, διότι ἤθελε τὰ πάντα νὰ μάθῃ ταύτοχρόνως, ἱστορίαν, γεωγραφίαν... μὴ κοιμώμενος ὁλοκλήρους νύκτας. Ὁφελήθη πολὺ ἐκ τῶν συζητήσεων, αἱ οἱ καθηγηταὶ ἔκαμον μεταξὺ των καὶ ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν βιβλίων τὰ ὅπερ ἀνέγνωσε. Πάντα ταῦτα τὸν ἔκαμον νὰ βλέπῃ ὑπὸ νέαν ὄψιν τὸν βίον.

Τὴν 15 Αὐγούστου 1880 παρουσίασεν εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ γυμνασίου τὴν ἀναφοράν του καὶ ἔλαβε τὸ βραβεῖον τῆς ἱκανότητός του. Πρώτῃ ἡ Αἰκατερίνη τὸ ἔμαθε. Τῇ εἶπε τῇ ἐπείκειαν τῶν ἐξετασῶν του, ἣν καλῶς ἐνένησε καὶ διὰ τοῦτο ὑπερβῆκε αὐτῷ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς του. Οὗτοι τῷ ἔδωκαν τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡμέραν τινὰ ἡδύνατο νὰ ἐξετασθῇ ἵνα διορισθῇ διδάσκαλος εἰς τινὰ πόλιν τῶν περιχώρων, τίς οἶδεν; Ἔως καὶ πλέον ἔτι. Ὡς δῶρον ἔλαβε πλείστα βιβλία, καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου, διωρίσθη διδάσκαλος. Ἀφικόμενος εἰς τὴν θέσιν του, ἔγραψε πρὸς τὸν Ἀλέξιον Θεοδώροβιτς:

«Ἐφθισα μετὰ τῆς γυναικὸς μου καὶ τῶν τέκνων μου εἰς... Ὁ τόπος εἶναι ἀρκετὰ ἄγριος, ἀλλ' οἱ κάτοικοι φαίνονται καλοὶ. Ὅλοι ἐκπληττονται διότι βλέπουν ἕνα χωρικὸν διδάσκαλον, ἐνδεδημένον σχεδὸν ὡς αὐτοί. Θὰ ἐξακολουθήσω δαγόνων καὶ σπειρῶν τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπὶ πολὺ ἐσκέφην καὶ συνεπέρινα ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει ν' ἀπομακρύνῃται πολὺ τῆς γῆς· εἶναι σωτήριος ἐνασχόλησις ἐπιτρέπουσα τὴν ανεξαρτησίαν αὐτοῦ. Κατὰ τὸ ἔαρ θὰ κάμω ἕνα λαχα-

νόκηπον διὰ νὰ μάθω τὰ παιδιὰ νὰ καλλιεργῶσιν ὁσπρία. Σκέπτομαι νὰ δέχωμαι καὶ κοράσια εἰς τὸ σχολεῖον· ἔχω τὸ δικαίωμα; Στείλατέ μοι, σὰς παρακαλῶ, κατάλογον καλῶν βιβλίων πρὸς ἀνάγνωσιν τῶν χωρικῶν· μοὶ ζητοῦσι συχνάκις.

Θὰ δυνηθῶ νὰ φανῶ ὡφέλιμος εἰς τοὺς ἀδελφούς μου χωρικοὺς, ὅπως τὸ ἐπιθυμῶ; Αὕτῃ εἶναι ἡ σταθερὰ ἰδέα μου.

Ὁ ἀφωτιστὸς υἱὸς ὑμῶν
ΜΑΞΙΜΚΑΣ»

«Υ. Γ. — Προχθὲς μὲ ἠρώτησέ τις:

— Διὰ τί φορεῖς ἐνδύματα χωρικοῦ;

— Διότι εἶμαι καὶ ἐγὼ τοιοῦτος, ἀπεκρίθη.

Ἐκεῖνος μ' ἐκύτταξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὡς ἀμφιβάλλον.

Γ6.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

(Φαιδρὰ ἀφήγηταις)

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἦτο μεγάλη συναναστροφή παρὰ τοῦ κ. Πανδόλφου Πανδόλφου, ἐν τῶν πλουσιωτέρων κτηματιῶν τοῦ δήμου Ρ....

Τὸ γεῦμα εἶχε τελειώσῃ, ὁ δὲ οἰκοδεσπότης, ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του, παρεδίδετο εἰς τὴν ἡδονὴν τῆς χωνεύσεως.

Ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ κα' μειδιῶντος προσώπου αὐτοῦ ἐφαίνοντο τὰ ἴχνη μελαγχολικῆς πινος σκέψεως.

Οἱ προσκεκλημένοι ἐκάθηον εἰσέτι περὶ τὴν τράπεζαν, ἀποτελοῦντες διὰ τῶν κατ' ἰδίαν συνδιαλεξέων των, τὸν θόρυβον ἐκείνον, ὅστις, εἰς τὰ μελοδράματα, ὀνομάζεται συμφωνία.

Αἶφνης ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Πετρονίλλης Πανδόλφου, ἥτις συναμίλει μετὰ τοῦ κ. Λουδοβίκου, τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας, προέκυψεν ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων φωνῶν.

— Τὴν τὰ θέλετε! — ἔλεγεν, στεφθεμένη δὲ μὲν πρὸς τὸν ἱερέα, ὅτε δὲ πρὸς τὴν χονδρὴν σύζυγον, τοῦ γραμματέως τῆς δημοχρίας, — ὁ σύζυγός μου εἶναι πολὺ ἀέυναιτος παιέρας... Ἐρχομεν ἕνα μόνον υἱόν... ἕνα παιδί καθὼς πρέπει, ἐπιμελέστατον, λαμπρόν, θεοφοβούμενον... ἕνα παιδί δεκαεννέα ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐτελείωσε θριαμβευτικῶς τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἐκπαιδευτήριον τῆς Κ... καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπολυτήριον τοιοῦτο, ὥστε νὰ καταστήσῃ ὑπερφόβους τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς συμπατριώτας του. Καὶ ἰδοὺ! Ὁ κύριος πατέρας του ἰσχυρίζεται ὅτι, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐκπαίδευσίν του, ἀνάγκη πάσα ὁ Γεώργιος μας νὰ ταξιδεύσῃ. Ὁ Γεώργιος φυσικῶς τῷ λόγῳ, εὐρίσκει ἄριστον τὴν ἰδέαν τοῦ πατρὸς του... συνενοῦνται μεταξὺ των... προσδιορίζουν τὸ δρομολόγιον καὶ, χωρὶς ἐγὼ νὰ εἰσεύρω τίποτε, ἐτοιμάζουν τὰ πάντα διὰ τὸ ταξίδιον... Χθὲς δὲ, προσέχετε καλὰ, χθὲς ἡ δυστυχὴς ἐγὼ λαμβάνω εἰδήσιν περὶ τούτου. Πρέπει, μοῦ λένε, πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, νὰ μένῃς ἕνα μῆνα χωρὶς τὸν υἱόν σου, διότι ὁ υἱός σου ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐκπαιδευθῇ, καὶ διὰ νὰ ἐκπαιδευθῇ δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον παρὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ χωριόν του καὶ νὰ τριγυρίσῃ τὴν κόσμον... Εἰπέτε, κύριε Λουδοβίκε, εἰπέτε, κυρία γραμματέως, δὲν εἶναι φοβερὸν τοῦτο;

Ὁ δὲν Λουδοβίκος κινεῖ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνοίγοι κλείει τοὺς ὀφθαλμούς, μειδιῶν, μετὰ ὕψους ἀνθρώπου μὴ θέλοντος νὰ δυσχερεστήσῃ κανένα καὶ εἰς οὐδένα νὰ δώσῃ τὸ ἀδικον.

Ἡ κυρία τοῦ γραμματέως, γυνὴ πελωρίαν διαστάσεων, μοιχεύουσα πλοῖον λαρδίου, κινεῖ τὰ γέλιον, ὥστε ἔλκευσα νὰ διμυλῇ, εἰτα δὲ τοποθετεῖται καλλίτερον ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς, ἐκβάλλουσα ἐκ τοῦ στόματος πνοὴν ἥτις σβύνει δύο κτρία.

Ὁ κ. Πανδόλφης, πρὶν ἡ σύζυγός του συνεχίσῃ τὰ παράνοτα τῆς, λαμβάνει ἡσύχως καὶ ἀξιοπρεπῶς τὸν λόγον:

— Εἶναι ἡ ἡμετέραν νὰ συζητήσωμεν περὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἥτις ἐλήφθη μετὰ μακρὰν καὶ εὐσυνειδητὸν διάσκεψιν. Εἶναι μία θυσία, τὸ ἐννοῶ... Ἀλλὰ πόσας θυσίας δὲν κάμνει τις διὰ τὸ μέλλον τῶν τέκνων του;...

Ἠσύχασε, Πετρονίλλα μου! καὶ εἰς ἐμὲ δὲν θὰ εἶναι βεβαίως εὐχάριστον νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὸν ἀγαπητόν μου Γεώργιον καὶ νὰ ἐξοδεύσω πεντήκοντα ἢ ἐξήκοντα λουδοβίκεα διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου του! Ἀλλὰ τί πειράζει;... Ἄς ὑπάγῃ! καὶ ἂς ἐξοδευσῶσι τὰ χρήματα!... Ὅταν ὁ Γεώργιος θὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ἐνδόξους καὶ λαμπρὰς ἐκεῖνας πόλεις, αἵτινες καλοῦνται Μιλάνον, Τορίνον, Γενούη, Πίζη, Φλωρεντία... Ἐξέρω ἐγώ;... ὅταν θὰ ἴδῃ πᾶν ὅ,τι ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχει ὠραῖον καὶ θαυμάσιον, θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του μὲ ἀλόκληρον πλοῦτον ἰδεῶν καὶ γνώσεων. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ καλλιτέρα περιουσία, τὴν ὁποῖαν οἱ γονεῖς δύνανται νὰ δώσωσιν εἰς τὰ υἱὸν πεφιλημένον... Δὲν εἶναι ἀληθές, κύριε Δήμαρχε;

Ὁ Δήμαρχος, ἄνθρωπος περιωρισμένης διανοίας καὶ ἀλλαντοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα, ἀντινιάσεται εἰς τὴν αἰφνιδίαν ἐπερώτησιν, καὶ μετὰ βαρύτητος, ἀξίας τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος, ἀποκρίνεται:

— Βεβαίως... ὅταν τις ταξιδεύῃ... μαθαίνει πολλὰ πράγματα. Ἐγὼ, ποῦ μὲ βλέπετε, χρεωστώ τὴν τύχην μου εἰς ἓνα ταξίδι ποῦ ἔκαμα ὅταν ἤμουν εἴκοσιν ἐτῶν... Εἶχα πάγει εἰς Μόντρεν διὰ νὰ χαιρετίσω ἓνα ἀδελφόν μου ἐφημέριον· ἐκεῖ δὲ ἡσύχνα εἰς τὸ μαγαζὶ ἐνδὸς ἀλλαντοποιοῦ, καὶ, προσποιούμενος τὸν ἀδιάφορον, ἔμαθα τὸ μυστικὸν νὰ φτιάσω τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα λουκάνικα, τὰ ὁποῖα κατόπιν, δοῦναι τῷ θεῷ, ἀνέπτυξαν τὸ ἐμπόριόν μου, καὶ μοὶ προὔξιναν τὴν ὑψηλὴν τιμὴν... δηλαδὴ, ἡ κλοσὺνη τῶν ἀνεπτυγμένων ἐκλογέων μας...

Ὁ γραμματεὺς καὶ ὁ κ. Θεόδωρος Πατούφης ἡγέρθησαν, καὶ ἔκαμαν βαθύαν ὑπόκλισιν πρὸς τὸν κ. Δήμαρχον.

— Δοκίμῳ, τὸ ταξιδεῖδιον ἀπεφασίσθη; ἡρώτησεν ὁ γραμματεὺς.

— Κατ' ἀρχήν, ναί, ἀπεφασίσθη, ἀπεκρίθη ὁ κ. Πανδόλφης· δὲν μένει τώρα παρὰ μία μικρὰ δυσκολία, νὰ εὕρωμεν δηλαδὴ ἓνα ἄνθρωπον φρόνιμον καὶ καθὼς πρέπει, ὁ ὁποῖος ν' ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα νὰ συνοδεύσῃ τὸν περιηγητὴν μας.

— Τί καλὰ ποῦ τὸ ἐσυλλογίσθηκε! ἐστὲν ἄξεν ἡ κυρία Πετρονίλλα.

Ὁ δὲν Λουδοβίκος κατένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Ἐνα Μέντορα, ἓνα Μέντορα! διέκοψεν ὁ κ. Σαμαίνης, εἰς τῶν προϋπόντων τοῦ χωρίου, ὅστις δὲν ἤνοιγε τὸ στόμα, εἰμὴ ὅταν ἡ συνδιάλεξις παρεῖχεν αὐτῷ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν πολυμάθειάν του καὶ νὰ παρυσάγῃ ἀρχαῖζουσιν τινὰ λέξιν.

— Καὶ ἡ ἐκλογὴ δὲν εἶναι τὸσον εὐκολος, παρετήρησεν ὁ γραμματεὺς.

— Ἰδίως ἐὰν πρόκηται, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Σαμαίνης, νὰ ἐξελεθῇ τις τῆς πατρῴας αὐτοῦ κοιτίδος ὅπως φέρῃ τὸ ἀσύνθηδες αὐτοῦ βῆμα πρὸς μεμακρυσμένας ὁχθας.

— Ἐκτός, — ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Πανδόλφης, θεωρῶν κατὰ πρόσωπον τὸν κ. Πατούφην διὰ τῶν γαλανῶν καὶ πονηρῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, — ἐκτός ἐὰν, μεταξὺ τῶν παρόντων, εὐρεθῇ κανένας, ὁ ὁποῖος, χάριν τῆς παλαιᾶς ἡμῶν φιλίας... ὁ κ. Θεόδωρος, περαιοῦματός χάριν...

— Εὐγε, εὐγε! ὁ κ. Θεόδωρος!... ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος ὁ καταλλήλως! ἐφώνησαν ὁ γραμματεὺς καὶ ὁ Δήμαρχος.

Ὁ κ. Θεόδωρος, μὲ ὕψος ἀνθρώπου θέλοντος ν' ἀποφύγῃ τιμὴν τινα ἐκ μετριοφροσύνης, ἐκύτταζε τὸν δὲν Λουδοβίκον, ὥστε ἐπικαλούμενος συμβουλὴν.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Μέντορος, πάντες τὸ ἀνωμολόγουν, δὲν ἤδυνάτο νὰ ᾖ εὐστοχωτέρη.

Ὁ κ. Θεόδωρος Ταρτούφης ἤνωνεν ἐν ἑαυτῷ ἅπαντα τὰ φυσικὰ καὶ ἡθικὰ πλεονεκτήματα, ἅτι ἀποτελοῦσι τὰ συστατικὰ καλοῦ παιδαγωγοῦ καὶ Μέντορος διὰ ἰσανιαν ἄπειρον τῶν ἐνεδρῶν τοῦ κόσμου.

Ἦτο πρωτοψάλτης τῆς ἐνοριακῆς ἐκκλησίας, σύμβουλος τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τοῦ Ἁγίου Βικεντίου, καὶ... σύζυγος θελκτικωτάτης γυναικός, ἐχούσης πυρίνους ὀφθαλμούς, τῆς κυρίας Ματθίλδης, ἣν ἐθαύμαζον κρυφίως πάντες οἱ προὔχοντες τοῦ δήμου, καὶ ἐλάτρευεν ὁ πονηρὸς γραμματεὺς.

Εἰς τὰς ἐπιμόνους παρακλησεις τοῦ Πανδόλφου, εἰς τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ δὲν Λουδοβίκου, εἰς τὴν φανεράν εὐχαρί-

στησιν τῆς κυρίας Πετρονίλλης, εἰς τὰς προτροπὰς, αἵτινες πανταχόθεν τὸν ἐνεθάρρουν, ὁ κ. Θεόδωρος, ἀπεκρίνετο διὰ μειδιαμάτων καὶ μονοσυλλάβων, σταυρῶν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ στρέφων τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν ὀροφὴν, ὥστε προσευχόμενος.

Ἐπὶ τέλους, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς σιωπῆς, εἶπε διὰ μελιννύτου φωνῆς.

— Πιτεύσατέ μοι, κύριε Πανδόλφε! χάριν τῆς φιλίας, ἣν πρὸ τῶν ἐτῶν σὰς ἀφιέρωσα, καὶ χάριν τῆς ἀγάπης, ἣν τρέφω διὰ τὸν Γεώργιον, πρὸς ὃν συνδέομαι καὶ διὰ πνευματικῆς συγγενείας, ὡς ἀνάδοχός του, οὐδεμίαν θὰ εἶχον δυσκολίαν νὰ ὑπάγω καὶ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου... Ἀλλ' ἡ εὐθύνη... ἡ λεπτότης τῆς ἐντολῆς... τὰ καθήκοντα τῆς ἐνορίας... αἱ ὑπερρώσεις μου πρὸς τὴν Ἀδελφότητα τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ... Ἀχ!... ἂν ἡδύνατο νὰ παρευρεθῇ τις αὐτοῦ ἐν τῷ ὅπου δύναται νὰ πράξῃ τί ὑπὲρ τῶν ὁμῶν μου, καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν!

Ἡ ἀμφιταλάντευσις λαμβάνει σημασίαν ἐκ τῶν λέξεων καὶ ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, ὃν μεταχειρίζεται τις ἐκφράζων αὐτὴν. Εὐκρινὸν δὲ ἦτο νὰ ἐννοήσῃ τις, ὅτι μὲ ὅλας τὰς τύψεις ταύτας τῆς συνειδήσεως, ὁ ἅγιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος θὰ ἐνεδίδεν ἐπὶ τέλους.

Μία μόνη δρόσου σταγὼν ἤρκεσεν ὅπως ἡ ζυγὸς κλίνη...

Καὶ ἡ σταγὼν οὕτῃ ὑπῆρξε γνωμικόν τι τοῦ δὲν Λουδοβίκου, ὅστις, ἀναφέρων εὐαγγελικὴν τινα παραβολὴν, ὑπενόησεν ὅτι ὁ καλὸς ποιμὴν δὲν ὀφείλει νὰ μεριμνήσῃ τὸσον ὑπὲρ τῶν χιλίων προβάτων τῶν ἐν τῷ ποιμνιστασίῳ προφυλαττομένων, ὅσον διὰ τὸ πρόβατον ἐκεῖνο, ὃν ἀπωλέσθῃ ἡ κινδυνεύει ν' ἀπολεσθῇ.

Ὁ κ. Θεόδωρος ἦτο ἥττημένος.

Ἠχηρὸν εὐγε! ἀντήχησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἀντηλλάγησαν χειρῶν θλίψεις, ἐξεπωματίσθησαν φιάλαι, ἐγένοντο προτάσεις.

Ὁ γραμματεὺς ἠκτινοβόλει ἐκ χαρᾶς, τὰ δὲ βλέμματά του, διασταυρούμενα, ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν ζητωκραυγῶν, πρὸς τὸ βλέμμα τῆς κυρίας Ματθίλδης, ἀπῆτταπτον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΓΙΑ(*)

Ἐχομεν ὑπ' ὄψει ἡμῶν φυλλάδιον νεωστὶ ἐκδοθὲν ἐν Βουκουρεστίῳ, ἐπιγραφόμενον δέ: Τὰ θύματα τοῦ Βάγια. Εἶνε διήγημα πρωτότυπον, συγγραφέν ὑπὸ τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων κ. Ν. Γ. Δοσίου, καὶ δημοσιευθὲν κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ περιοδικῷ ὁ Ἰστρος. Ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ λαμβάνει χώραν ἐν Ἰωαννίνοις, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ Ἀλῆ-Πασσά, ἀπὸ τοῦ 1817 μέχρι τοῦ 1821. Ἡ ἀξία τοῦ διηγήματος τούτου συνίσταται κυρίως, εἰς τὸ ὅτι παρουσιάζει πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ ἀναγνώστου μίαν ἐκ τῶν αἰματηρῶν σελίδων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας, κατὰ τοὺς τελευταίους ἐνιαυτοὺς τῆς πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἐποχῆς. Ἐδεικνύει ζωηρὰς τὴν τότε κατὰστασιν τοῦ γένους, καὶ τὰ παθήματα τὰ ὁποῖα καθημερινῶς ὑφίσταντο οἱ πατέρες ἡμῶν ὑπὸ τὸν στυγερὸν τῆς τυραννίας ζυγὸν διατελοῦντες. Ὑπὸ ἐποψιν καθαρῶς τεχνικῇ, θὰ εἶχομεν ἴσως νὰ ἐπιφέρωμεν παρατηρήσεις τινὰς, καὶ πρὸ πάντων, ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς ἀφηγήσεως τοῦ συγγραφέως, ὃν εὕρομεν στερούμενον τῆς γαργόττης ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν

(*) Πρωτότυπον ἡπειρωτικὸν διήγημα, ὑπὸ Ν. Γ. Δοσίου, Δ. Φ. Ἰωαννίτου.